

Aleg. 14

Sprawozdanie

Wydziału krajowego w przedmiocie dalszej restauracji Kościoła parafialnego w Bieczu.

Wysoki Sejmie!

Od szeregu lat bo jeszcze od roku 1887 jest w toku restauracja starożytnego kościoła parafialnego w Bieczu, oraz starożytnych dzieł sztuki w kościele tym się znajdujących.

Restauracja tej świątyni, która jest jednym z najcenniejszych i najznakomitszych zabytków przeszłości sięgającym pierwszej połowy XIV. wieku, postępuje bardzo powoli, głównie z powodu niedostateczności funduszków, jakie Komitet parafialny na ten cel ma do rozporządzenia.

Tak Wysoki Sejm jak i c. k. Rząd przychodził Komitetowi parafialnemu już kilkakrotnie dość znacznymi zasiłkami w pomoc, pomoc ta jednak okazała się niewystarczającą, gdyż na ubiegłej sesji sejmowej wniósł ten Komitet ponownie petycję o udzielenie dalszego zasiłku na cel restauracji kościoła.

Wysoki Sejm uchwałą z dnia 27. marca 1899 przekazał powyższą petycję Wydziałowi krajowemu do zbadania i ewentualnego przedłożenia wniosku.

Wskutek tego polecenia Wydział krajowy zajął się zbadaniem powyższej sprawy, i rezultat tego badania przedkłada Wysokiemu Sejmowi w niniejszem sprawozdaniu.

W obec opinii c. k. konserwatora Dr. Stanisława Tomkowicza, dołączonej do petycji, badania celem stwierdzenia, czyli restauracja kościoła w Bieczu kwalifikuje się w ogóle do konserwatorskiego traktowania a następnie do subwencyonowania z funduszków krajowych, okazały się zbyteczne, Wydział krajowy ograniczył się zatem tylko do zasięgnięcia dokładniejszych informacji co do rozmiarów i szczegółów dalszej restauracji tego kościoła, oraz wydatku potrzebnego na jej wykonanie.

Ze sprawozdania przedłożonego przez Komitet parafialny okazuje się, że koszt dotychczasowej restauracji wynosił przeszło 40.000 zł., na które składały się datki konkurencyjne i dobrowolne, subwencje państwowe i krajowe.

Z datków konkurencyjnych, wymierzonych w kwocie 20.000 zł. udało się Komitetowi ściągnąć ledwie 14.000 zł., kilkakrotne zasiłki przyznane przez Wysoki Sejm na restaurację kościoła wynosiły łączną kwotę 11.000 zł. (wraz z zasiłkami dawniejszymi z przed roku 1887 — 12.064 zł.) subwencja z funduszków państwowych przyniosła dotychczas ogółem 12.000 zł. w. a., reszta zaś uzyskana została z datków dobrowolnych.

Prócz sklepień i murów kościelnych, które już są zupełnie zrestaurowane, całe wnętrze kościoła w Bieczu wymaga jeszcze gruntownej restauracji. Najpilniejszymi są obecnie następujące roboty: oszklenia czterech okien w prezbiterium i ośmiu w kaplicach bocznych, odrestaurowanie starożytnych stal kościoła, odnowienie 2 wielkich pomników Ligenzów, odnowienie kilkunastu epitafiów.

Nadto gdy pokrycie miedziane dachu, uskutecznione w r. 1893, okazało się wadliwym, trzeba jak najprędzej przystąpić do zastąpienia go nowem, aby nie dopuścić do zawalenia się sklepienia, które ustawicznie zamaka.

Koszt powyższych robót według kosztorysu sporządzonego przez prof. S. Odrzywolskiego wynosić będzie kwotę 10.000 zł. w. a. Na pokrycie powyższego wydatku ma komitet parafialny w Bieczu jeszcze do dyspozycji kwotę 5.400 zł. po wykonaniu zamierzonych w najbliższym czasie robót restauracyjnych okaże się zatem niedobór w kwocie 4.600 zł. w. a.

Gdy wykonanie większej części z zamierzonych przez komitet parafialny w Bieczu robót jest wskazane względami archeologicznej natury, Wydział krajowy mniema, że należałoby temu komitetowi przyjść z pomocą zasiłkiem z funduszu krajowego a subwencya w kwocie 2.000 zł. płatna w dwu ratach rocznych wydaje się Wydziałowi krajowemu w tym przypadku nie tylko odpowiednią ale niezbędną.

Wydział krajowy wnosi więc:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

1) Na dalszą restaurację starożytnego kościoła w Bieczu wyznacza się jednorazową subwencję w kwocie 2.000 zł. płatną w 2 ratach rocznych po 1000 zł.

2) Kwotę 1000 zł wstawia się do Rubr. VIII. wydatków budżetu krajowego na r. 1900.

Z Rady Wydziału kraj. Królestwa Galicyi i Lodomeryi z W. Ks. Krakowskiem.

Marszałek krajowy:

St. Badeni w. r.

Sprawozdawca:

Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Członek Wydziału krajowego.